

kunde taale det, og i Henhold dertil indstiller Væbningen Kaptajn Schoubye, hvem Væbningen fra først til sidst har været overordentlig vel tjent med. Han indstilles med stor Beklagelse, idet han har været med til efterhaanden at arbejde Københavns Væbning frem fra, hvad den var for 20 Aar siden. Efter at have faaet denne Indstilling, lader Ministeriet for øvrigt Manden spørge, om han ønsker at søge sin Afsked. Det afslaar selvfølgelig Manden, og saa faar han sin Afsked paa graat Papir. Er nu egentlig Ministeriet berettiget — juridisk, det skal jeg ikke afgøre, det maa jo kunne afgøres andetsteds, men er det ganske berettiget at fjerne en Mand fra hans Stilling, hvortil han har kongelig Bestalling, paa den Maade? Thi en kongelig Bestalling skulde dog give ham nogen Garanti imod, at der skete noget, der kommer ind under Vilkaarlighed. Kan det ske overfor en Mand, der efter de foresattes Udtalelser paa en i alle Henseender fyldestgørende Maade har gjort sin Pligt, maa det vel ogsaa kunne ske med Officerer i Linien, og kun det, at der i dette Tilfælde skal betales Pension, vil vel lægge en Dæmper paa mulige Tilbøjeligheder her — der gives jo ingen Pension i Forstærkningen. Det forekommer mig, at naar man endelig skal have Plads til en afskediget Kaptajn, var det rimeligt at benytte sig af et af de Tilsagn, Ministeriet har liggende om, at Officerer i Væbningen eller Forstærkningen ville gaa, naar Ministeriet ønsker det. Det var en naturligare Vej end en Afskedigelse som denne. Navnlig vil jeg fremhæve, at naar Ministeriet afæsker Folk saadanne Erklæringer, idet de gaa over i Væbningen, kan Grunden kun være den, at Ministeriet ikke anser sig for ganske berettiget til uden videre at afskedige vedkommende, og saa ser jeg ikke, at Ministeriet har baaret sig rigtigt ad i dette Tilfælde.

Piper: Der var en Gang, vi ikke havde nær saa mange Ministre som nu. Det var den Gang Indenrigsministeren tillige varetog de Sager, der nu ere henlagte under Trafik- og Landbrugsministeriet. Det er muligt, og man maa haabe det, at de 3 Ministre nu kunne udrette meget mere end den ene før. Men det har ogsaa haft sine Ulemper, at Sagerne deles paa flere Hænder, thi undertiden ere de forskellige Ministerier ikke i Samklang med hinanden. Den Gang Ingerslev var Indenrigsminister og ogsaa havde

Landbruget under sig — i 1889 — sørgede han paa alle Maader for at fremme Landbruget, ikke alene ved Foranstaltninger for de Sagers Vedkommende, der faldt ind under Landbrugsdepartementet, men ogsaa ved Foranstaltninger betræffende andre ham underlagte Departementer. Han tog Hensyn til det store Tab, der paabyrdes Landbruget ved Ukrudtets Udbredelse, og han udstedte Cirkulære til Amtmændene med Opfordring til at give Kommunerne Ordre til at tilintetgøre Ukrudtet paa Vejene ved gentagne Afhugninger, idet han tilføjede, at han allerede havde givet Trafikafdelingen Ordre til at gøre det samme for Banernes Vedkommende. Dette Paalæg er blevet udført af Vejautoriteterne i den Aarrække, der er gaaet siden. Foranstaltningens Foretagelse blev i øvrigt paany indskærpet af Indenrigsminister Bardenfleth. Men hvorledes er det gaaet siden med de Foranstaltninger, det var overdraget Trafikministeriet at udføre? Det er mig ikke bekendt, at de senere Ministre, der vare Ministre alene for Trafikvæsenet, have udstedt noget Cirkulære i modsat Retning, men jeg vilde dog gerne have en Udtalelse fra den ærede Trafikminister om, hvorledes det da gaar til, at man har fraveget det Cirkulære, som Ingerslev og Bardenfleth udstedte, og som gik ud paa, at Græs og Ukrudt skulde afhugges 2 Gange om Aaret paa Baneskraaningerne. Hænger det ikke sammen med hele det Sparesystem, vi ere komne ind i? For nogle Aar siden — under den forrige Trafikminister — blev der sendt Bud til Lodsejerne, om de ikke vilde købe det Græs, der vokser paa Banelinien; man kunde købe det meget billigt, man kunde faa det uden at betale noget; Hovedsagen var, at man skulde forpligte sig til at hugge det af. Det er rent mærkværdigt, at man saaledes vilde vælte det Arbejde, som paaligger Jernbanevæsenet, over paa de private Lodsejere langs med Jernbanen. Det er vist alle bekendt, der have haft med Ekspropriationer at gøre og have været nærværende ved disse, at hvorledes end Betalingen er for den Jord, der eksproprieres til Jernbaner — den kan jo saa nogenlunde gaa an — saa er Betalingen for Ulemperne i Reglen meget ringe, og særlig er der jo ingen Sinde taget Hensyn til, at der skulde paaføres Lodsejerne en saadan Ulempe som den, der nu paaføres dem, ved at der etableres hele Planteskoler af Ukrudt langs Banen, og ikke alene paa Banelinien, men ogsaa